

Menekülő vőlegény

Tamás már majdnem húsz esztendő volt, de még mindig szűz. Nem mintha nem szeretett volna nőkel lenni, nem voltak homoszexuális hajlamai, sőt, még csak nem is volt csúnya, igaz, világszépe sem volt. Nem volt egy Adonisz vagy Apolló, nem lehetett volna róla megmintázni az Eszményi Férfi szobrát, sőt fogpasztareklámokba sem hívták meg szerepelni. De igazán megütötte az átlagos mértéket, talán még valamivel többet is. De nem volt sportember, hiányoztak róla a nagy izmok, ráadásul pénze sem volt. Okosnak meglehetősen okos volt, érettségizett is, de egyetemre már nem ment, mert nem bírta elkötelezni magát egyetlen pálya mellett sem. Igazi álmodozó volt: mindig hol ezen, hol azon járt az esze, rengeteg könyvet olvasott, mint egy igazi „könyvmoly”. A nőknek pedig emiatt nem kellett. Mert alapvetően kétféle nő él a világban: a céltudatosok és a nem céltudatosok. A céltudatos nőknek nem kellett, épp mert álmodozó volt, mert úgy vélték, soha semmire nem fogja vinni. A nem céltudatos nőknek meg azért nem kellett, mert hozzájuk képest túl művelt, túl okos volt, s a maguk primitív szórakozásai Tamást nem elégitették ki, őket viszont Tamás szórakozásai untatták. Erre mondják azt, hogy „két szék közül a pad alá...”!

Tamás már sokszor gondolt rá, milyen jó lenne itthagyni ezt az egész világot. Nem öngyilkosnak lenni, nem... de ha például megjelenne egy UFO, és vele mehetne a Föld követeként másik csillagrendszerekbe... de szép is volna az!

De bármilyen álmodozó volt is, ebben nem hitt. Nem hitt az UFO-kban. Lehetnek más bolygókon értelmes lények, de azok nem fognak idejönni! Túl nagy a csillagok között a távolság, és túl lassú a fény, ami felső határt szab (tudtával) a sebességnek!

Aztán ahogy az erdőben lépkedett (gombát szedni indult), egyszer csak az egyik tisztásra kibukkanva kételyei „élő cáfolataként” megpillantott egy takaros kis repülő csészealjat.

Most persze nem repült. Ott parkolt három teleszkópos lábán, kis lépcső nyúlt ki belőle talajszintig, s e lépcsőn egy tökéletesen emberinek tűnő fickó, egy férfi ücsörgött, meglehetősen depressziós arckifejezéssel, arcát két tenyere közé fogva. Még csak szkafander sem volt rajta.

Különben az egész UFO igencsak aprócska jószág volt ahhoz képest, amekkora a világűr: a gépezet alig volt nagyobb, mint egy szoba, talán öt méteres lehetett az átmérője.

Tamás lépteit meghallotta a férfi, felnézett, arcára tökéletesen emberi mosoly ült ki, bár kissé szomorkás mosoly, s így szólt:

– Helló!

– Helló! – köszönt vissza udvariasan Tamás, és arra gondolt, ha ez a fickó itt nem visel szkafandert, emberien néz ki, s még valami földi nyelvet is beszél – nos, akkor nem is űrlény! Valamilyik nagyhatalom, az USA, Oroszország vagy Kína megalkotta az UFO-k mintájára a maga UFO-repülőgépét, s az most itt szállt le, talán hajtóműhiba miatt kényszerlandolt, s épp ezért szomorú a pilóta!

Emiatt aztán meg is nyugodott, nem lett olyan izgatott, mintha egy valódi űrlény-nyel találkozott volna. A gépre mutatott és hanyagul megkérdezte:

– Elromlott?

– Miért romlott volna el? – kérdezett vissza csodálkozva a férfi.

– Mert hogy itt szállt le.

– Talán nem szabad?! – vált aggodalmassá a pilóta ábrázata.

– Engem ugyan nem zavar... csak azért kérdeztem, hogy segíthetek-e valamiben!

Mit tudom én, elromlott a rádiója, és telefonálni kéne valahová...

– Á, dehogy! Minden rendszer ép. Igaz, valaki ostoba viccmester a komputerbe holmi idióta vicceket táplált, holott én meséket kértem, s így aztán a három hetes út alatt ezeket hallgathattam a meséim helyett, de ezt igazán nem nevezném hibának! Szóval, lényegében nincs semmi baj.

– Három hetes út...?! – kérdezte gyanakodva Tamás. – Mi tartott ilyen soká?! Hiszen ez gyors masinának néz ki!

– Az is! Még gyorsabb is, mint amilyennek kinéz! – válaszolta a pilóta nem minden büszkeség nélkül. – Ez csak olyan, mintha egy szabvány űrhajó lenne, de valójában egyenesen a Birodalmi Flotta egyik tavaly leselejtezett szupernaszádjának a motorja van benne, ami elmozgatna egy több millió lakosú csillagvárost is! Kéz alatt szereztem, nem kevés megvesztegetés árán! És semmi baja a motornak, mert a meteortalálat csak a páncélt lyukasztotta ki a szupernaszádon, amiatt selejtezték le, nem motorhiba miatt! Mondhatom, párja nincsen ennek a járgánynak, egyedül a Királynő különleges ugrantyúi gyorsabbak ennél, de hát azokat titkos tervek szerint készítik... – és a pilóta újra elkomorodott.

Tamás hirtelen azt sem tudta, most mit tegyen fel a számtalan kérdés közül, ami az ajkára tolt.

– Ez az izé... ez igazi űrhajó?! – kérdezte végül.

– Talán nem látszik rajta?

– És miféle királynő?! Te holmi izé... űrlény vagy?!

– Én nem! – rázta meg a fejét a pilóta. – Én az uralkodó osztály tagja vagyok, igazi herceg, én tehát valódi bolygón születtem, nem holmi zsúfolt csillagvárosban, afféle műanyag nyomortelepen, a csöcselék között! Nekem igazán jó gyerekkorom volt, láttam a saját szememmel a természetet, nem csak számítógépek monitorain, akármikor kimehettem a szabadba és lefekhettem a fübe, volt, hogy lepke is szállt a kezemre, mert a szüleim nagyon gazdagok voltak, külön saját óriási parkunk volt, egyedül a mi családnak, teljes húsz négyzetméter...! Pedig nem is voltunk többen, mint öt fő, igen, mindössze öt fős család, tehát egyedül rám teljes négy négyzetméter park jutott! Ó, a régi szép idők! De most jut eszembe, még be sem mutatkoztam, elnézést, de hát a sok új élmény ugyebár... Len-48 a nevem, egyik hercege vagyok a BZK-2 bolygónak!

– Azt hiszem, nem egészen ugyanazt értjük űrlény alatt... – mormogta erre Tamás, és még mindig az járt a fejében, hogy ez nem valami ugratás-e. De aztán ő is bemutatkozott, majd ezt kérdezte:

– Honnan tudsz ilyen jól magyarul?

– De hiszen napokon át tartott ide az út! Bőven volt rá idő, hogy megtanítson a komputer! És nemcsak a magyarra, de minden más nyelvre is, amit sugároznak a földi rádióadók!

– És azt akarod mondani, hogy ebbe a kis izébe itt belefér egy akkora motor, ami egy csillagvárost is elmozgat?!

– Hát nem mondom, nehéz volt beszerelni, kínlódtak is vele a szerelők, míg azt a legalább két köbméteres hajtóművet beszerelték a régi helyére, de végül csak megoldották azok az ügyes fiúk! Igaz, alaposan meg is fizettem érte őket.

– És nem félsz attól hogy itt nálunk mindenféle járványt elkaphatsz, ha csak így, úrruha nélkül mászkálsz?

– Ez teljesen lehetetlen, tökéletes biológiai védelme van a testünknek. Hanem figyelj csak Tamás, az előbb segítséget ajánlottál – ezt komolyan vehetem?

– Persze, miről van szó?

– Idefigyelj, te ismered a saját bolygódat! Mondd, volna rá mód, hogy itt észrevétlenül elbújjak?

– Észrevétlenül? Hiszen tisztára úgy nézel ki, mint egy ember, mi sem könnyebb ennél: besétálsz valamelyik milliós nagyvárosunkba, és hidd el, a kutya sem fog törődni veled!

– Azt nem bánom, ha a kutyáitok törődnek velem, azok nem zavarnak, de én nem is előlük vagy az emberek előtt akarok elbújni, hanem a menyasszonyom előtt!

– A... tessék?!

– Ugyanis tudd meg, hogy a Nemesi Vervonal Ellenőrző Főtanács engem jelölt ki a Királynő férjéül! – és Len-48 olyan kétségbeesetten nézett, hogy Tamás nem állta meg mosoly nélkül.

– Ne ess haver, mondd meg inkább, hol van elrejtve a kamera!

– A micsoda?

– A kamera. Ez valami filmforgatás, vagy talán a Kandi Kamera című műsor felvételére pottyantam? Elismerem, majdnem bevettem ezt a mesét, de túljátszottad a szerepedet! Mert azt még csak elhiszem, hogy vannak holmi úrmukik, akik szkafter nélkül mászkálnak a Földön, még az is hagyján, hogy tudsz magyarul, mert azt tényleg megtanulhattad az ürbe kimenő rádióhullámokból – na, de ki az, aki ne akarna a férje lenni egy csillagbirodalom királynőjének?! Hiszen ez óriási megtiszteltetés meg minden! De már azt sem hiszem, hogy a Királynő ne maga választana férjet magának, hanem úgy jelölik ki neki! Tehát, hol a kamera és mikor vetítitek le a tévében ezt a felvételt?

– Ez nem átverés, Tamás, hanem a legigazibb valóság! A Királynő természetesen megtehetné, hogy maga választ férjet, de ez eszébe sincs, mert a legjobb épp az, ha úgy jelölik ki a férjét, ami természetesen nem szubjektív módon történik, hanem nagyon is objektív tudományos alapossággal, megfelelő genetikai elemzés útján! S az én génstruktúrámat találták a legmegfelelőbbnek!

– Aha, és ha a királynő egy másik fickót jobban kedvelne? Ha nem tetszel neki? Látott már egyáltalán?

– Még nem, de mit számít az? Hiszen az utódba a gének kerülnek bele, és a géneket alaposan átvizsgálták! Különböztet meg mindegy, mit gondolsz; nálunk így megy a párszerzés a Királynőnek; ami kettőnköt illet, itt csak az a lényeg, hogy én tudtam kozmobiológiai tanulmányaimból, hogy itt a Földön állítólag olyan lények élnek, hogy a férfiak nagyon hasonlítanak hozzám, tehát eljöttem ide, hogy elbújjak közöttük! De aztán nem mertem leszállni a nagyváros közelében, mert féltem, hogy lőnének rám, tudod, sok ilyesféle filmet láttam tőletek, és itt szálltam le, de most rám jött a félsz, és nem tudom, hogy miként menjek az emberek közé, mert mégiscsak idegen vagyok itt! Pedig sokáig nem maradhatok ezen a helyen, mert a gépet bemérhetik az üldözőim, s nem akarom, hogy megtaláljanak! És biztos is, hogy üldözni fognak, mert már napokkal ezelőtt jelentkezni kellett volna a Királynőnél!

– Na jó pajti, szóval hol a kamera?

– Nincs kamera!

– Nem vitatkozom veled! – vont vállat Tamás. – Megkeresem én magam! – azzal megindult felfelé a lépcsőn az úrjárműbe. Gondolta, ha igazi úrhajó volna ez, akkor Len-48 megtiltaná ezt neki, de Len-48 nem ellenkezett. Odabent viszont igazán hi-permodern terembe került, tele volt minden kapcsolókkal, monitorokkal, de ez még mit sem bizonyított, hiszen lehetett ez akár ügyes díszlet is. A Kandi Kamerát akárhová is rejthették. De Tamásnak tetszett ez a környezet, még ha díszlet volt is, s megkérdezte, miközben tovább bámészkodott:

– Miért nem akarsz te a Királynő férje lenni?

– Mert nem szeretem a nőket.

– Miért, valami bajod van talán?

– Dehogy, egészséges vagyok!

– Úgy értem, meleg vagy?

– Dehogy, normális a testhőmérsékletem!

– A csudát! Azt kérdeztem, homoszexuális vagy-e!

– Ja, nem, nem! De tudod, a mi nőink egészen mások, mint a tieitek! Parancsolóak, erőszakosak, tudod, szóval, nálunk nőuralom van! Én meg szeretem a nyugodt, biztonságos életet, és nem érdekel, hogy lesz-e gyerekem! Bevallom, lehet valami enyhébb agy baj nálam emiatt, mert a legtöbben, akiknek beszéltem erről, úgy gondolkodnak, mint te, hogy a Királynő férjének lenni, nagy megtiszteltetés, de én egy nőnek sem akarok a férje lenni, se a Királynő férje, se más férje, én csak egyszerűen élni szeretnék, egymagamban, magamnak, és kész!

– Te egy hülye vagy – mondta bosszúsan Tamás. Bár őt szemelné ki férjéül egy királynő! Meg is ismételte, sokkal határozottabban: – Hülye vagy.

– Az vagyok, de mit csináljak, így születtem!

– Bár nekem lenne ilyen mázlim, mint neked! – sóhajtott irigyen Tamás. – Én nem lennék olyan bolond, hogy elszököm a szerencsém elől! – majd hirtelen sanda szemmel nézett Len-48-ra, s megkérdezte:

– Szóval ez az egész izé, hogy világúr meg minden, ez igaz? Ez nem díszlet? – mutatott körbe.

– Persze, hogy nem!

– És te el akarsz tűnni.

– Igen.

– De akkor elveszíted ezt a szuperjárgányt, amivel iderepültél!

– Bánom is én, itt most sokkal fontosabb dologról van szó, ugyanis a Királynő...

– Jó, jó, értem, bolondkám! Na idefigyelj! Azt mondtad, ez a királynő, ez még nem látott téged!

– Valóban nem.

– Meg tud a nyelvekre tanítani engem a számítógép?

– Hát, néhány nap alatt bizonyára! Pontosabban, néhány éjszaka alatt, mert addig tud tanítani, amíg alszol! De miért akarnád ezt?

– Mert én leszek te! – bökte az ujját Len-48 mellé Tamás.

– Hogyan?!

– Csak az izgat, mi lesz azalatt a néhány nap alatt, amíg még nem tudom a nyelveket! Meg mit kezdek a sok idegen szokással...

– Aha, már értem, mire gondolsz! Igen, meg lehet oldani... a kommunikáció a tanulás idejére sem lesz problémás, mert majd ráirányítom a fordítóprogramot a mikrofonra, meg a... igen... persze, persze, nem lesz itt semmi gond – és Len-48 lelkesülten mosolygott. – A szokásokkal sem lesz gondod, mert beállítom a számítógépet,

hogy egyfolytában filmeket vetítsen neked, persze szinkronizáltakat, így mindent megtudsz, hogy nálunk mi hogy van...

– És a visszatérés?

– Á, nem gond, automatikus navigációval megy majd az egész, a komputer mindent elintéz, elég, ha megnyomod ezt itt ni, miután kiszálltam! – mutatott Len-48 egy nagy vörös gombra. – Milyen jó is az ötleted, Tamás, valóban ez lesz a legjobb, én itt maradok, valami majd csak lesz velem, úgy tudom, nálatok nem muszáj férjnek lenni annak, aki nem akar...

– Megnyugodhatsz, nálunk senki nem tiltja meg, hogy békés agglegényéletet élj, még az agglegényadót sem vezették be! Na, akkor intézkedj, állíts be mindent, aztán már indulhatok is! Ó, igen! Mi van az ételekkel?

– Semmi gond, csak szólj a komputernek, megérti majd a magyar nyelvet, és mindig ad enni, meg mindent, amit akarsz! De akkor jól meggondoltad?

– Persze, naná!

– Milyen bátor vagy te!

– Hát bátrabb is, mint te... ez lesz életem nagy kalandja! Na, mozdulj már! – sürgette újdonsült barátját Tamás, aki nem szerette volna, ha a kis úrlény meggondolja magát.

Len-48 tett-vett az irányítópultnál, mindenfélét állítgatott, majd így szólt:

– Készen vagyok!

– Akkor már mehetsz is, sok szerencsét! – intett neki Tamás, mert szerette volna Len-48-at mielőbb odakint látni.

Az úrférfi elköszönt tőle, majd leászott a talajra az UFO-ból. Erre Tamás rácsapott a piros gombra...

Nem érzett gyorsulást, amikor a magasba emelkedett, de az egyik monitoron láthatta, hogy a Föld iszonyú sebességgel távolodik tőle! S hamarosan már a Nap is csak egy picike pont volt a csillagok között...

Tamás lehupant a pilótaülésbe, de rövidesen unatkozni kezdett.

– Filmet! – parancsolta a számítógépnek. Elvégre jó lesz megismerkednie a csillagbirodalom kultúrájával.

Az előtte levő monitoron azonnal képek jelentek meg. De hiába fordította a szereplők beszédét magyarra neki a számítógép, nemigen érdekelte a film, ami arról szólt, hogy néhány tudós férfi az egyik bolygó pályáját akarja kiigazítani, hogy az éghajlati övek állandóak legyenek, s megszűnjék ott az évszakok váltakozása. Tamás elgondolkodott, milyen filmet is kérjen, s végül döntött:

– Pornófilmet akarok! – gondolván, jó lesz, ha megismerkedik a csillagnép szexuális kultúrájával is, elvégre nem volna jó, ha épp e téren tájékozatlan lenne! Gondolnia kell rá, hogy mint a királynő férje, ágybeli kötelességei is lesznek!

S íme, rögtön meglevenedett Tamás előtt a képernyő. Most már nemcsak férfi szereplőt látott, de nőt is. Tamás a látványtól csuklani kezdett, alig hitte, amit lát... a „nő” úgy öt méter körüli lehetett, ami a magasságát illeti, feje hasonlított egy krokodil fejéhez, karjai nagyok, sokizületesek voltak, mint egy imádkozósáskáé... előtte sorban álltak a férfiak, s amelyik befejezte vele a közösülést, azt azonmód megette...

– Azonnal vissza akarok térni a Földre! – kiáltott eltorzult arccal Tamás.

Erre a parancsára azonban nem reagált a számítógép. Nem reagálhatott: Tamás nem értett a vezérléséhez, és Len-48 automatikus visszatérésre állította. Repült tovább az űrhajó! Vitte őt tovább, hogy részesedjék a megtiszteltetésben, és ő lehessen a csillagbirodalom Királynőjének legújabb férje...